

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Liberecký kraj**, se sídlem 1. máje 97/25, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2026, č. j. 80688/26/2600-80542-601258, o námitce podjatosti vznesené žalobkyní proti soudkyni Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci Mgr. Lucii Trejbalové, LL.M., ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 59 Af 10/2026,

t a k t o :

Soudkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci Mgr. Lucie Trejbalová, LL.M. **n e n í v y l o u č e n a** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Af 10/2026.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) domáhá zrušení nebo vyslovení nicotnosti shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud vede řízení o podané žalobě pod sp. zn. 59 Af 10/2026. Dne 22. 6. 2026 obdržel Nejvyšší správní soud námitku podjatosti vůči soudkyním krajského soudu, Mgr. Karolíně Tylové, LL.M a Mgr. Lucii Trejbalové, LL.M. Žalobkyně uplatnila námitky podjatosti proti prvně jmenované soudkyni v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 59 Af 7/2026 a sp. zn. 59 Af 9/2026. Tyto námitky jsou u Nejvyššího správního soudu předmětem samostatných řízení. Soud proto v tomto rozhodnutí pojedná toliko o námitce podjatosti vznesené žalobkyní proti druhé z výše uvedených soudkyň právě v řízení sp. zn. 59 Af 10/2026.

[2] Námitku podjatosti žalobkyně odůvodnila tvrzeným systémovým a opakovaným ignorováním skutkového stavu a judikatury ze strany soudkyně. Nepřiznání osvobození od soudních poplatků a zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce z řád advokátů opřela soudkyně o tvrzení, že žalobkyně neuvedla k výzvě soudu veškerý svůj majetek. Žalobkyně však podle svých slov včas doložila, že její nemovitosti a bankovní účty jsou paralyzovány na základě exekučních příkazů. Soudkyně se s podáními žalobkyně řádně nevypořádala

a vědomě ignorovala judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, podle které jsou pro posouzení žádosti rozhodné výhradně skutečně disponibilní příjmy žadatele. Žalobkyně namítla, že ignorování důkazů a platného práva vykazuje znaky svévole a zaujatosti vůči její osobě.

[3] Jako další důvod označila žalobkyně účelové maření přístupu k soudní ochraně. Usnesení, kterým krajský soud žalobkyni nepřiznal osvobození od soudních poplatků a zamítl její návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů, obsahovalo podle ní nesprávné poučení o nepřípustnosti opravných prostředků. Žalobkyně namítla, že postup krajského soudu tvoří uzavřený řetězec kroků, které směřují k tomu, aby nemohlo dojít k meritornímu přezkumu rozhodnutí žalovaného. Toto jednání naplňuje podle žalobkyně „test objektivní podjatosti“, neboť vyvolává u nezávislého pozorovatele závěr, že soudkyně není schopna ani ochotna v její věci rozhodnout nestranně. Žalobkyně proto navrhla vyloučit ji z projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 59 Af 10/2026.

[4] Podle § 8 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jsou soudci *vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech* (důraz přidán).

[5] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu plyne, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezáujatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz náleze ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, N 127/6 SbNU 429). K vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. náleze ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 SbNU 11).

[6] Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc

pokračování

odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Soudce lze tedy z projednávání a rozhodnutí přidělené věci vyloučit jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003-16). Zákon přitom výslovně stanoví, že takovým důvodem nemůže být okolnost, která spočívá v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[7] Námitka podjatosti žalobkyně vůči jmenované soudkyni krajského soudu nemůže obstát, neboť se vztahuje právě k postupu soudkyně v řízení o projednávané věci, tj. k důvodům, jež podle výslovného znění § 8 odst. 1 věty poslední s. ř. s. důvodem pro vyloučení soudců z rozhodování jednoznačně být nemohou. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné jiné důvody, které by podjatosti soudkyně nasvědčovaly. Nesouhlas žalobkyně s rozhodováním soudkyně nemůže být důvodem její podjatosti.

[8] S ohledem na to dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Mgr. Lucie Trejbalová, LL.M., není vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Af 10/2026.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. června 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu